

בஅ אשר מגיע זמן תפלה מנוחה,
(אסטר ב) בערב היא באה. זהו
שפטות (בראשית ח) ותבא אלוי
היוונה לעת ערבות. משום שמנוחה
שלווחה היא לאדוני, (אדוי אירז
לחיות) ב吉利ות של עשות, (שם לב) ותנה
גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני
(אדוני לאדוני), זהו אדרון כל הארץ,
זה צדיק, שם יוסף הצדיק,
(דברים לא) בכור שורו הדר לו,
שעתיד לאאת ממוני משיח בן
אפרים. ובגלו נאמר (בראשית י)
והנה קמה אלמתה וגם נאבה
והנה תסבינה אלמתיכם
ומשתוחין לאלמתי. ובצדיק
נאמר, כל הפוך פורע בברוך.
אמר פמנורה הקדושה, רועה
נאמן, אך נאמר (שמות י) ויקח
משה את עצמות יוסף. משום
שగור וברית נחשבים כאחד.
ומשם זה עלייך נאמר, והנה קמה
אלמתי וגם נאבה. שכך תפלה
בעמידה. וכן כל הזוקף - זוקף
בשם. ובצדיק, כל הכהן פורע
בברוך, וזהו ומשתוחין לאלמתי.
שאתה אחוו בימין ובשמאל,
בגור וברית. ואחר כך מעלה
עליהם לבינה, לפתח בה חמשים
שערים של חרות לישראלי, לקים
(מיכה ז) כימי צאות מארון מצרים
אראננו נפלאות. ומשם זה תפלה
שחרית חובה, ותפלת ערבית
רשות.

בערבית הוא ברפת השביבנה,
ששותבת בין זרועי המלך בגאות.
באשר יבא הבקר, פסח אחוז בו
בימין. אבל בזורע שמאל של
יצחק - חדר תשורי. (בראשית כד)
ויהי הוא טעם כלה לדבר ותנה
רבקה יצאת, מן הגאות. ומשם
שלא יוצאת מצד הדין, יעקב שבל את ידיו, ושם שור בימין,
אם נאם כי לאדוני שב לימיini, זה צדיק, כנגדו משיח בן יוסף. ורוץ של
אברהם, ב吉利ות של ישמעאל, עד אשית איביך הדום לרוגלה.

באוטו זמן תפער רוח יתירה תוספת על ישראל. זהו שפטות (יאלו) אשפוך את רוחו על כל

בד מתי זמן אלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא
דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היוונה לעת ערבות. בגין
דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדוי מבעליך) בגולותא דעתו,
(שם לא) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוי לאדוני),
דא איהו אדרון כל הארץ, וזה צדיק, מטהון יוסף הצדיק,
(דברים לא) בכור שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה ממשים
בן אפרים. ובגיניה אתרם. (בראשית לו) והנה קמה אלמתי
ונעם נאבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי.
ובצדיק, כל הכהן פורע בברוך.

אמיר בויצינא קדיישא, ריעיא מהימנא, אך אתרם (שמות יג)
ויקח משה את עצמות יוסף. בגין דגוף וברית
חשבינו חד. ובגין דא עלה אתרם, והנה קמה אלמתי
ונעם נאבה. דבר תפלה מעמד. וכן כל תזקף זוקף בשם.
ובצדיק, כל הכהן פורע בברוך, ויהינו ותשוחין
לאלמתי. דאנט אחד בימינא ובشمאלא, בגוף וברית.
ילכתר תפלק עלייהו לבינה, למפתח בה חמץין פרעון
דחריו לישראל. לך יממא, (מיכה ז) כימי צאות מארץ
מצרים אראננו נפלאות, ובגין דא אלותא דשחרית חובה,
דערבית רשות.

בערבית איהו השביבנה, דשכיבת בין דרווי מלכא
בגולותא. פד יתי צפרא, פסח אחד ביה
בימינא. אבל בדורעאشمאלא דיצחק, תשורי. (בראשית
ר) ויהי הוא טעם כלה לדבר והנה רבקה יצאת, מן
גלותא. ובגין דלא נפקי מסטרא דיניא, יעקב (בראשית מה)
שלב את ידיו, ושיי שור בימינא, אריה בשםאלא. ובגין
דא (תהלים ק) נאם כי לאדוני שב לימיini, דא צדיק, לקבליה
משיח בן יוסף, ואמר ליה שב לימיini, דרוועא דאברהם,
בגלויתא דישמעאל, עד אשית איביך הדום לרוגלה.

בההוא זמנה, יתרו רוח יתירה תוספת על ישראל, הדא
שלא יוצאת מצד הדין, יעקב שבל את ידיו, ושם שור בימין,
אם נאם כי לאדוני שב לימיini, זה צדיק, כנגדו משיח בן יוסף. ורוץ של
אברהם, ב吉利ות של ישמעאל, עד אשית איביך הדום לרוגלה.
באוטו זמן תפער רוח יתירה תוספת על ישראל. זהו שפטות (יאלו) אשפוך את רוחו על כל